

Vejen til Kristus



Jacob Böhme

Jakob Böhme: Vejen til Kristus. Oversat af Else Marie Post efter Jakob Böhmes: Der Weg zu Christo, udgivet af K.W. Schiebler i Leibzig 1830 efter et original manuskript.

Indholdsfortegnelse

Udgivers forord

Den tyske udgivers forord

Titelblad: Vejen til Kristus

Den første lille bog: Om sand forbedring

Forbedringens proces

En kort skrifte foran Guds øjne

Processen

Bønnen

Vejledning i hvordan sjælen skal møde sin elskede

En alvorlig bøn i anfægtelse i samvittigheden

Undervisning i fristelse

En kort bøn når den ædle Sophia kysser sjælen

En bøn for guddommelig virke, vækst og ledelse

En bøn, når vi bliver forfulgt

Den paradisiske rosenhaves port

En lille morgenbøn

En lille aftenbøn

Den anden lille bog: Om den hellige bøn

Forord til læseren om hvad bøn er

Vejledning til den alvorligt søgende

Skrifte og ret forbedringsarbejde

Taksigelse, når den guddommelige kraft fornemmes

En bøn til Guds ild-brændende kærlighed

En bøn til mandage

En bøn om sindets opstigning

En bøn om sindet nedstigning

Den bodfærdige sjæls taksigelse

Bøn til tirsdage: De ti bud

[Den tredje lille bog: De Poenitentia](#)

[Den fjerde lille bog: Om sand ubundethed](#)
[Den rette Kristus-proces](#)

[Den femte lille bog: Om genfødslen](#)

[Den sjette lille bog: Om det overbevidste liv, en samtale](#)

[Ordforklaring](#)

Udgiverens forord

Mødet med Jakob Böhme åbner for horisonter og aspekter af livet, som man som ganske almindeligt menneske måske kun har fantaseret om eller anet. At møde et menneske, som i den grad skriver fra hjertet, og hvor man som læser kan mærke autenciteten bag ordene, det er en sand gave. Jakob Böhmes tanker er klare og dybsindige og samtidig ganske enkle og ligetil; og hans åbenbaringer er både overvældende og forførende. Det er en sand gave, han forærer os, når han giver os anvisninger til at følge i hans fodspor, så vi hver især kan udfolde og udvikle vor indre væsen og erfare, det han beskriver, så vi selv kan modtage perlen, Kristus-barnet, fra den ædle

Når man arbejder med en mystiker, kan man ikke nøjes med at forstå og tolke ud fra et intellektuelt niveau. En mystiker forsøger at udtrykke det, som ikke kan udtrykkes i ord og heller ikke kan forstås intellektuelt, og her gælder det om at forsøge at begribe substansen med de metoder og de redskaber, som en mystiker anvender, nemlig gennem indre bøn og kontemplation og ved som Böhme siger det: *Hvis et menneske vil ikklæde sig Kristus, så skal han gennemgå hele hans proces, lige fra hans menneskeliggørelse til hans himmelfart.*

Det var derfor med stor ydmyghed, jeg gik i gang med at oversætte dette gamle manuskript. I respekt for originalmanuskriptet oversættes så nøjagtigt som muligt for at bevare alle de fine nuancer og mangfoldige perspektiver, som J. Böhme giver udtryk for. Det gør teksten lidt tung at læse i visse passager, men til gengæld får læseren en dansk tekst tæt på det oprindelige. Teksten gengiver oprindelige fremhævelser med fed skrift, hvorimod kursiv er udgiverens. Udgiveren har tilføjet en indholdsfortegnelse og en liste med ord-forklaringer.

Må den tørstige sjæl finde levende vand til at slukke sin
tørst med og må den sultne finde næring!

Fred og alt godt!

Udgiveren

Den tyske udgivers forord

Ved udgivelsen af en af Jakob Böhmes værk vil det måske være det bedste ikke at sige noget eller tilføje noget, da der lige siden manden levede og indtil i dag er blevet fældet mange modstridende domme over hans liv og skrifter, men i stedet for lade samtiden selv dømme den kristne tænkens skrifter upartisk i denne nye fremstilling. Uden at jeg af den grund indlader mig på et for eller imod, så tillader jeg mig blot at bemærke én ting, hvad allerede er blevet anerkendt tilbørligt af mange.

Jakob Böhme, ikke videnskabelig eller højtuddannet, men opdraget gennem livet og sandt forædlet gennem den kristne religion, han udviklede en kraft i sine skrifter og oplevelser, en kraft som man vel i sandhed kan sige om, at den trådte frem for ham drevet fra Guds ånd. Man betragter ham som tænker og erkender fra ham selv, at han i den grad optrådte med åndens store særpræg og dybde til hver en tid. Man iagttog i ham mennesket, og man vil lære at få ham kær på hans torneveje. Og hvis alle kristne således ville efterfølge vores store mesters eksempel i ydmyghed og kærlighed og stræbe ivrigt lige som han: Så ville der helt sikkert for længst være bedre, og Jesu rige ville være mere synlig på jorden, end det er!

Der hersker ingen tvivl om, at forskellige ting bærer præg af hans tid og af den tids erkendelse i sig; men derfor benægter ingen, som kender ham, at der i hans skrifter er talrige guldgruber, lige fra hans sprogs særpræg (f.eks. jeghed (Ich-heit), selvhed (Selbheit), jeg-urtilstanden (das Ich-Urstand osv.) til anskuelser af rent filosofiske og kristligreligiøse emner. Ikke uden grund, tror jeg, at man har kaldt ham Teutonicus Philosophus.

Hvor tænkte han oplyst over så mange religiøse emner, hvor trængte han vidt ind i metafysikkens område! Böhme siger: *Sjælen behøver ingen udgang, når kroppen dør, og ingen indgang til himlen eller helvede, disse er ingen steder; for himlen og helvede er tilstede overalt. I det gode er himlen, i det onde er helvede i tiden og evigheden. - Himlen er ikke andet end en åbenbaring af den eneste Ene, hvor alt virker og vil inde i stille kærlighed. - Himmelriget virker og er sensitiv inde i de hellige inde i deres tro.*^{Bog 6, 36ff.} Hvad siger den store Kant om det? *Sjælens adskillelse fra kroppen kan ikke sættes ind i et steds forandring. Når ånder er veltænkende og hellige væsner, og sjælen er inde i deres fællesskab; så er den i himlen. Men er åndernes fællesskab ondartet, så er sjælen i helvede. Således er himlen overalt, hvor der er sådan et fællesskab af de hellige åndelige væsner; men himlen er ingen steder, fordi den ikke indtager noget sted i verden, fordi fællesskabet ikke er oprettet i den fysiske verden. - Sjælen vil ikke komme ind i helvede, når den har været ondskabsfuld, men den vil kun se sig i de onde ånders selskab, og det vil sige: at være i helvede.*^{Kants forelæsning om metafysik. Erf. 1821. 8. s. 252.} Iagttag og så den store kritiske filosof fra Königsberg i slutningen af det 18. århundrede videre og bedre med sin ånd end den fattige, ofte undervurderede og berygtede kristne tænker fra Görlitz i begyndelsen af det 17. århundrede? Vil enhver ikke fuldkomment tilslutte sig det, som Böhme siger om syndstilgivelse, den hellige nadver, præsteembedet og kirken?^{Bog 5, kap. 6}

Hvis dog alle mennesker, men fortrinsvis dog alle kristne, tænkte som han gjorde i forbindelse med meninger og anskuelse af kristendommen!^{Bog 5, kap.7,3ff.} Ganske enkelt og herligt siger han: *Gud udgyder sin visdom og undere ud gennem sine børn, lige som jorden gør det med mange slags blomster. Så vi nu bor i Kristi ånd som ydmyge børn*

ved siden af hinanden, og hver især glæder sig over de andres gaver og erkendelse: Hvem ville dømmes os? Hvem dømmes fuglene i skoven, som priser Herren af hele deres væsen med forskellige stemmer, enhver i sin essens? Straffer Guds ånd dem, fordi de ikke fører deres stemme i én harmoni? De går dog alle ud af hans kraft og spiller for ham. - Derfor er menneskene, som skændes for videnskabens og Guds skyld og derfor foragter hinanden, de er mere tåbelige end fuglene i skoven og de vilde dyr, som ikke har nogen ret forstand. De er mere unyttige for Gud end engblomsterne, som dog står stille for Guds ånd og lader ham åbenbare den guddommelige visdom og kraft gennem sig. Ja, de er værre end tidslerne og tornene blandt de smukke blomster, som dog står stille. De er som rovdyrene og rovfuglene i skoven, som afskrækker de andre fugle fra at synge og prise Gud.^{Bog 5.7,13, ff.} - Så kraftigt og eftertrykkeligt trænger han sig mange steder ind på den aktive kristendom, idet han siger som apostlen: Troen uden gerning er død! Tilbørligt påskønner han på forskellige steder fornuftens ret i forhold til kristendommen.

Ganske vist vil der ikke mangle noget hos dem, som vil dadle og angribe Böhme for det, han skrev, og som jeg her fremfører for den tyske læser. For min retfærdiggørelse vil jeg dog slet intet bibringe, idet jeg anser det for unødvendig, og jeg henviser i den forbindelse til Böhmes skrifter, som udtrykker det i forskellige opfattelser og anskuelser. Men mange vil helt sikkert finde vækkelse og opbyggelse i det, som denne gudsbegeistrede mand skrev for to hundrede år siden og efterlod verden som et dyrebart mindesmærke.

I verdens haver findes der mange forskellige Guds blomster. Lad enhver grønnes, blomstre og udvikle sig til frugt på sit hjertes mark, i overensstemmelse med det han

tror på og er overbevist om, så den glæder ham mest muligt i tid og evighed og i sandhed lyksaliggør ham!

Og således træder da Jakob Böhme, denne gamle, ærværdige kristne tænker, som så redeligt stræbte efter Guds rige, han træder nu igen frem for det tyske folk uden frygt for beskyldninger for mysticisme, pietisme, osv., fordi den sande mystik vil eksistere lige så længe, som menneskets sind og fornuft af indre hellig længsel svinger sig op til guddommen. Måske er samtiden mere retfærdig end fortiden, og glem ikke, at der blandt dem, der i sandhed stræber kristeligt efter at vandre, og de som tragter efter at skue livet inde i sit indre dyb, også med kærlighed kan kaldes en Jakob Böhme.

Leipzig, Michaelis Dag 1830.

Udgiveren

Vejen til Kristus

af

Jakob Böhme

indeholder seks små bøger:

1. Om den sand forbedring
2. Om den hellige bøn
3. En nøgle til guddommelige hemmeligheder
4. Om den sande ubundethed
5. Om genfødslen
6. Om det overbevidste liv

Den første lille bog

Om sand forbedring

Hvordan mennesket skal vække sig selv inde i sindet og viljen; og hvad hans betragtning og formål skal være, når han vil gennemføre en kraftig forbedring; og med hvilket sind han skal træde frem for Gud, når han vil bede om og opnå syndernes tilgivelse.

1. Når mennesket vil begynde på forbedring* og vende sig mod Gud med sine bønner: Inden han begynder al bøn, så skal han betragte sit sind, hvordan det helt og aldeles står vendt bort fra Gud; og hvorledes det er blevet troløs mod Gud; og hvordan det er rettet ind i det timelige, skrøbelige og jordiske liv, og ingen sand kærlighed har mod Gud og hans næste; og hvordan hans sind også spotter og vandrer helt mod Guds bud og kun søger sig selv i de timelige og forgængelige kødlyster.

2. For det andet skal han betragte, hvordan alt dette er et fjendskab mod Gud, som Satan ved sit bedrag har vækket i vore første forældre; for disse grusomheders skyld dør vi døden, og vi skal rådne op med vore kroppe.

3. For det tredje skal han betragte de tre frygtelige kæder, som vore sjæle er fast bundet til i dette jordiske livs tid. Den første kæde er Guds strenge vrede, afgrunden og den mørke verden, som er sjælens centrum og dyriske liv. Den anden kæde er djævlens begær mod sjælen, som han vedvarende kæmper, prøver og frister den med, og uden ophør vil djævelen styrte sjælen fra Guds sandhed og ind i

tomheden*, dvs. ind i stolthed, griskhed, misundelse og vrede, og med sit begær oppuster og antænder han disse onde egenskaber i sjælen, hvorved sjælens vilje vender sig bort fra Gud og går ind i selvheden*. Den tredje og allermest skadelige kæde, som den stakkels sjæl står bundet med, er det fordærvede og helt igennem tomme, jordiske og dødelige kød og blod, fuldt af onde begær* og onde tilbøjeligheder. Her skal han betragte, hvordan han med sjæl og krop ligger hårdt fanget i syndedyndet, i Guds vrede, i helvede-afgrundens gab, hvordan Guds vrede brænder inde i ham i sjæl og krop, og hvordan han er den stinkende svinehyrde, som har bortødslet og fortæret sin Faders arv, dvs. Guds kærlighed og barmhjertighed, på djævlens jordiske vellyst, og han har ikke taget vare på den dyre pagt og Jesu Kristi forsoning* i hans uskyldige lidelse og død; den pagt, som Gud af ren og skær nåde har indgivet ind i vor menneskelighed og forenet os med ham. Han skal også betragte, hvordan han fuldkommen har glemt den hellige dåbs pagt, (hvori han har lovet sin Frelser tillid og troskab), og hvordan han har besudlet og formørket hans retfærdighed*, (den retfærdighed, som Gud i Kristus frit har skænket ham i nåde), så han nu står foran Guds ansigt med Kristi uskyldigheds smukke klædning, som han har tilsmudset, han står der nu som en beskidt, sønderrevet og laset svinehyrde, som vedvarende har ædt bærmens tomhed sammen med djævlens svin, og han er ikke værd at kaldes Faderens søn og Kristi lem.

4. For det fjerde skal han alvorligt betragte, at den forbitrede død venter på ham hver time og hvert øjeblik og vil gribe fat i ham i hans synder og vederstyggelighed med disse svinehyrdeklæder og styrte ham i helvedes afgrund som meneder og troens bryder, som skal blive beholdt i det mørke døds-kammer til Guds dom.

5. For det femte skal han betragte Guds alvorlige og strenge domstol, når han skal stilles levende foran Guds domstol med sine vederstyggeligheder. Alle dem, som han har krænket med ord eller gerning eller skadet og forårsaget ondt, så de ved hans tilskyndelse også har begået synd, de vil alle træde frem for hans øjne og forbande ham foran Kristi øjne og også foran alle hellige engle og mennesker. Og betragt, hvordan han dér skal stå i stor skam og spot og tilmed i stor skræk og evig fortvivelse, og hvordan han altid vil angre, at han for så kort tids vellysts skyld har forspildt en så stor evig lyksalighed, og at han ikke har passet bedre på den, så han også kunne være iblandt de helliges fællesskab og nyde det evige lys og guddommelig kraft.

6. For det sjette skal han betragte, hvordan den gudeløse mister sit ædle billede (sådan som Gud har skabt ham i sit billede) og får en misdannet maske, som en helvedes orm eller grufuldt dyr, fordi han så bliver Guds fjende og er imod himlen og alle hellige engle og mennesker, og hvordan hans fællesskab evigt vil være i det frygtelige mørke blandt djævlene og helvedes orme.

7. For det syvende skal han alvorligt betragte de fordømtes evige straf og pine, hvordan de i evigt rædsel skal lide kvaler for deres afskyeligheder, som de har begået her, og de skal ikke skue de helliges land i al evighed, og de kan ikke opnå nogen forfriskning*; sådan som det ses hos den rige mand. Alt dette skal et menneske betragte alvorligt, og han skal tænke på, hvorledes Gud har skabt ham i et så smukt og herligt billede som hans lighed, hvori Han selv vil bo; tænk på, at Han har skabt ham til sin pris, til sin egen evige glæde og herlighed, så han kan bo ved siden af de hellige engle med Guds børn i stor glæde, kraft og herlighed i det evige lys, i harmoniens klange og sange i englelige og guddommelige glædesrige. Tænk på, at han skal glæde sig evigt med Guds børn uden frygt for nogen

slutning; hvor ingen onde tanker kan røre ham, heller ingen sorg eller fortvivelse, hverken hede eller kulde; hvor man ikke kender nat, og hvor der hverken er dag eller tid, men en evig glæde; hvor sjæl og krop skælver af glæde, og hvor han skal glæde sig over de uendelige underværker og kræfter, i farvernes skønhed og den uendelige fødsels pryd i Guds visdom på den nye krystalklare jord, som vil være som gennemsommeligt glas. Og han skal tænke på, hvordan han så fortsætteligt forspilder al dette for så kort overmodig tids skyld, som alligevel er i denne tomhed, i det vellystige køds onde liv, fuld af elendighed, frygt og uro, i lutter kval. Og dog går det den gudeløse som den fromme, ligesom den ene skal dø, således skal den anden det også. Og da den helliges død dog kun er indgang til den evige fred*, mens den gudeløses død er indgang til den evige uro.

8. For det ottende skal han betragte denne verdens gang, hvordan alt kun er en leg, for at han tilbringer sin tid i uro, og at det går med den rige og mægtige som med den fattige. Betragt, hvordan vi alle lever og svæver på samme vis i de fire elementer, og at den fattige smager sine bidder i sin møje, lige som den rige i sin bekymring, og at vi alle lever i et åndedrag, og at den rige kun har ganens fornøjelser og øjenlyst som fordel. Ellers går det den ene som den anden. For denne øjenlysts skyld forspilder mennesket en sådan stor salighed, og af den grund fører han sig selv ind i sådan stor evig uro.

9. I sådan dyb betragtning vil mennesket føle i sit hjerte og sit sind, særligt hvis han vedvarende holder igen på sit endemål, at han vil få en hjertelig længsel og higen efter Guds barmhjertighed, og at han vil begynde at angre sine begåede synder over, at han har brugt sine dage så dårligt og hverken har passet på eller betragtet, hvordan han i denne verden står i en mark i vækst, enten som en frugt af Guds kærlighed eller af Guds vrede. Han vil da besinde sig

på, at han endnu ikke har arbejdet i Kristi vingård, og at han er en tør vinranke på Kristi vinstok. Derfor har der i mange, som Kristi ånd rører i sådanne betragtninger, rejst sig stor jammer og hjertesorg og indvendig klage, der ofte angår hans ondskabs dage, som han har tilbragt i tomheden, uden at han har arbejdet i Kristi vingård.

10. Et menneske, som Kristi Ånd fører til anger*, så hans hjerte bliver åbnet, og han kan erkende og angre sine synder, han er ganske let at råde. Han skal blot iklæde sig Kristi løfter, om at Gud ikke vil den arme synders død, men han kalder alle til at komme til sig, for at forfriske* dem, og for at der er stor glæde i himlen over en synder, der forbedrer sig. Han skal blot gribe Kristi ord og vikle sig ind i Kristi lidelse og død.

11. Men jeg vil nu tale med dem, som ganske vist føler et begær i sig til forbedring, men ingen steder kan komme til erkendelse af og anger over deres begåede synder, da kødet hele tiden siger til sjælen: *Bie lidt endnu, i morgen er det godt!* Og så kommer i morgen, så siger kødet igen: *I morgen!* Da sukker den arme sjæl og står i afmagt og hverken mærker ægte anger over de begåede synder eller nogen som helst trøst. Til dem siger jeg, at jeg vil skrive en proces, som jeg selv har gået igennem, så de ved, hvad de skal gøre, og hvordan det gik mig. Hvis en eller anden får lyst til at følge efter, så vil han erfare det, som er skrevet her.

Forbedringens proces

12. Når et menneske gennem sådanne overfornævnte betragtninger finder en hunger i sig, efter at han gerne ville forbedre sig, men han finder ingen ret* anger over de begåede synder i sig og dog har en hunger efter anger (lige

som den arme fangede sjæl hele tiden sukker, er bange for og skal erkende sig skyldig foran Guds domstol). Han kan ikke gøre noget bedre end at gribe sanser og sind sammen med al fornuft, og øjeblikkeligt – så snart han i disse førte betragtninger føler en lyst til forbedring i sig – skal han sætte sig et gevaldigt stærkt formål, om at han i selvsamme time og i selvsamme minut straks vil gå ind i forbedringen og gå bort fra den gudeløse vej og ikke agte alverdens magt og ære. Og hvor det kræves, vil han forlade og ringeagte alle ting for den sande forbedrings skyld.

13. Han beslutter sig for en sådan hård og streng fortsæt, at han aldrig mere vil bort fra den, selv om hele verden skulle antage ham for en nar, og han beslutter, at han med sit sind ville gå bort fra denne verdens skønhed og vellyst og gå ind i Kristi lidelse og død, i og under hans kors og rette al sit håb til det kommende liv. Han skal beslutte, at han nu med retfærdighed og sandhed vil gå ind i Kristi vingård og gøre Guds vilje, og at han nu vil begynde og slutte sine handlinger i denne verden i Kristi ånd og vilje, og at han for Kristi ords og løftes skyld, hvori han lover os en himmelsk belønning, gerne vil lide og bære al ulykke og kors, så han kan tælles iblandt Kristi børns fællesskab og blive optaget og forenet i hans menneskelighed* i Lammets blod, Jesus Kristus.

14. Han skal fuldt og fast forestille sig og helt vikle sin sjæl ind i, at han i sit formål vil opnå Guds kærlighed i Kristus Jesus, og at Gud vil give ham den ædle pant, Helligånden, ifølge hans trofaste løfte til at begynde med, så han i sig selv vil blive nyfødt i Kristi menneskelighed*, ifølge det himmelskguddommelige væsen. Han skal fast forestille sig, at Kristi ånd vil forny hans sind i hans kærlighed og kraft og gøre hans svage tro stærk, og at han også i sin guddommelige sult vil få Kristi kød og blod i hans sjælebegær, som vedvarende sulter og tørster efter det, og

at han med sjæletørsten vil drikke vandet fra Jesu Kristi søde brønd*, ifølge Kristi løfte og sande stærke tilsagn.

15. Han skal også fuldstændigt forestille sig Guds store kærlighed, at Gud ikke vil synderens død, men han vil, at han omvender sig og forbedrer sig. Han skal også forestille sig, hvordan Kristus også venligt kalder de arme syndere til sig, og hvordan han vil forfriske* dem, og at Gud derfor har sendt sin søn ind i verden for at søge og saliggøre det, der er tabt, dvs. den arme bodfærdige* og den tilbagevendte synder, og hvordan han for de arme synderes skyld har givet sit liv ind i døden og er død for ham i vores antagne menneskelighed.

16. Yderligere skal han fuld og fast forestille sig, at Gud i Kristus Jesus meget hellere vil opfylde ham og antage ham i nåde, dvs. at han kommer til ham. Han skal også tænke, at Gud i Kristi kærlighed, i det allerdyrebareste navn, Jesus, ikke kan ville noget ondt, og at der ikke er nogen vredt blik i det navn; men at det er den højeste og dybeste kærlighed og troskab, Guddommens allerstørste sødme i det store navn Jehova, som han har åbenbaret i den himmelske dels fordærvede og falmende menneskehed, det som falmende i Paradis gennem synd, og derfor blev Gud bevæget i sit hjerte, så han indgød os sin søde kærlighed, hvorved Faderens vrede, som var blusset op i os, blev slukket og blev forvandlet til kærlighed: Alt det er sket for den arme synders skyld, for at han igen kunne opnå en åben nådes-port.

17. I sådan en betragtning skal han fuldt og fast indbilde sig, at han i det selvsamme time og øjeblik står foran den hellige Treenigheds ansigt, og at Gud virkelig er nærværende i og udenfor ham, som det hellige skrift siger: *Er jeg ikke den, der fylder alle ting?* Og et andet sted: *Ordet er nær dig, nemlig i din mund og i dit hjerte.* Og: *Vi vil komme til jer og gøre bolig hos jer.* Og: *Jeg vil alle dage*

forblive hos jer til verdens ende. Og igen: Guds rige er inde i jer.

18. Således skal han vide og tro sikkert, at han med sin sjæl står fast foran Jesus Kristi ansigt, foran den hellige Guddom, og at hans sjæl har vendt ryggen til Guds ansigt; og at han nu i denne time vil vende sin sjæls øjne og begær* mod Gud igen og komme tilbage med den arme, fortabte og tilbagevendte søn til Faderen. Han skal med sin sjæls og sinds nedslåede øjne, i frygt* og højeste ydmyghed komme foran Gud for at bekende sine synder og uværdighed på følgende måde:

En kort form for skrifte foran Guds øjne

(Alt efter hvad hans anliggende, kan enhver foretage og udvide dette skrifte, alt efter hvordan Helligånden vil lære ham det. Jeg vil kun skrive en kort vejledning.)

19. O, store u-udforskellige hellige Gud, alle væsners Herre, du som har åbenbaret dig i Kristus Jesus af stor kærlighed til os med dit hellige væsen i vores menneskelighed*! Jeg, arme, uværdige, syndefulde menneske kommer frem foran din åbenbarede ansigt i Jesus Kristi menneskelighed, skønt jeg ikke er værdig til at løfte mine øjne mod dig, og jeg bønfalder dig og bekender for dig, at jeg er blevet troløs og er afbrudt til din store kærlighed og nåde, som du har skænket os. Jeg har forladt pagten, som du af ren nåde har lavet med mig gennem dåben, hvori du antog mig til at være det evige livs barn og arving. Jeg har ført mit begær ind i denne verdens tomhed og derved besudlet min sjæl og gjort den dyrisk og jordisk, således at min sjæl ikke kender sig selv på grund af syndeslam og regner sig selv for et fremmed barn foran dit ansigt, et barn der ikke er værdig til at begære din nåde. Jeg ligger i

syndeslammen og mit fordærvede køds tomhed, helt op til selve min sjæls gane og har kun en lille gnist af levende ånde tilbage i mig, som begærer din nåde. Jeg er således død for mig selv i tomheden*, således at jeg i denne tomhed ikke kan løfte mine øjne mod dig.

O, Gud i Kristus Jesus, du som for de arme synderes skyld blev menneske for at hjælpe dem, til dig beklager jeg over, at jeg endnu har en tilflugts-gnist i min sjæl. Jeg har ikke agtet på din erhvervede arv, som du ved hjælp af din bitre død har erhvervet til os arme mennesker, men har selv gjort mig delagtig i tomhedens arv i min Faders vrede, i Jordens forbandelse, og jeg er fanget i synd og er halv-død i dit rige. Jeg ligger i din krafts afmagt, og den grumme død venter mig; djævlens forgiftet mig, så jeg ikke kender min Frelser. Jeg er blevet en vild gren på dit træ og har forspildt min arv fra dig med djævlens svin. Hvad skal jeg sige om dig, jeg som ikke er værdig til din nåde? Jeg ligger i dødens søvn, som har fanget mig, og jeg er bundet hårdt med tre stærke kæder. O du dødens gennembryder, kom dog til mig! Jeg kan intet, og jeg formår intet! Jeg er død for mig selv og har ingen kraft* foran dig, og jeg kan heller ikke løfte mine øjne mod dig på grund af stor skam; for jeg er den besudlede svine-hyrde og har brugt min arv på tomhedens falske utugtige hore i køds- lyst; jeg har søgt mig selv i min egen lyst og ikke dig. Nu er jeg gennem min selvhed* blevet til en nar, og jeg er nøgen og bar; min skam står i mine øjne; jeg kan ikke skjule den; din dom venter på mig: Hvad skal jeg sige foran dig, du som er hele verdens dommer? Jeg har ikke mere, som jeg kan fremføre for dig; her står jeg nøgen og bar og falder ned til jorden foran dit ansigt og beklager min elendighed for dig, og jeg beder til din store barmhjertighed: Selv om jeg ikke er det værdig, så tag mig alligevel blot ind i din død, og lad mig dog bare dø min død inde i din død. Kast mig dog ned på jorden i min antagne